

saa kommer man uvilkaarligt til at spørge: Hvorfor ikke? Den ærede Ordfører sagde, at Flertallet vilde staa Vælgerne til Regnskab, men han fremkom samtidig med en Udtalelse om, at Flertallet her handlede ifølge Overbevisning og ikke for at gøre Vælgerne tilpas. Jeg forstod det saaledes, at Flertallet vilde handle efter sin inderste Overbevisning og ikke lade sig paavirke af Vælgernes Anskuelse i denne Retning. Ja, det er jo vor Pligt ifølge Grundloven at handle efter vor Overbevisning, men det gøre vi ogsaa. Jeg ser heller, at der maa blive sagt fra de riges Side: Det er af Hensyn til, hvad Vælgerne ville sige, at Rigsdagsmændene tale for Indførelsen af en Skat, der udelukkende skal ramme de rige og Formuerne; det er, fordi de skulle opretholde deres Mandater. Jeg vil sige, at hvis man mener, at Mandaterne ere noget værd for at fremme de Sager, der have Betydning for Befolkningen og Udviklingen, skal man naturligvis handle derefter, og mener man, det har større Betydning at tage Hensyn til de velhavendes eller riges Interesser, handler man derefter. Der kan, uden at man selv behøver at høre til de velhavende eller rige, være mange Grunde, der kunne være Aarsag til det Standpunkt, man indtager i denne eller hin Sag. Jeg kunde f. Eks. tænke mig, at en Redaktør, hvis Blad jo ikke kan opretholdes alene af de rige og velhavende, undtagen han da fik direkte Tilskud, kunde ræsonnere som saa: Bladet er nødt til at tage læmpeligt paa denne eller hin Sag, thi det har en hel Del Abonnenter og Annoncører, som tilhøre den og den Klasse. Jeg beder den ærede Ordfører (Johannes Jensen) om endelig ikke at opfatte dette som nogen Spydighed til ham; jeg vil ikke nedværdige mig til at fremkomme med en saadan. Jeg skal udtrykkelig sige, at jeg heller ikke paa nogen Maade gaar ud fra, at der skulde have været Anledning for det ærede Medlem til at tage dette Standpunkt. Jeg har kun nævnt dette overfor den Udtalelse, den ærede Ordfører fremkom med om andre, der formentlig gik den Vej, som et Bevis paa, at denne Udtalelse ogsaa kan vendes til den anden Side.

Jeg skal indskrænke mig til disse Udtalelser om det Lovforslag, vi her have til Behandling. Vi Socialdemokrater ere som sagt Modstandere af det; vi ville gaa med til de Forbedringer, som ere foreslaaede, og ville stemme for de Løttelser, der ere foreslaaede fra enkelte Sider, men vi ville ved Sagens endelige Behandling stemme mod Lovforslaget.

Røde: Efterhaanden som den ærede Ordfører for Udvalget (Johannes Jensen) skred frem i sin indledende Tale, tror jeg, at Forsamlingen blev klar over, hvilket Synspunkt det er, han og hans Parti ønske, at deres Fremtræden i denne Sag skal ses under. Synspunktet skal vist være: Helt og Martyr. Den ærede Ordfører fremstillede det som en Bedrift, Partiet udførte. Han erkendte, at Partiet der ved udsatte sig for stor Fare, men han fremhævede ogsaa det Mod, Partiet var besjælet af. Der var et enkelt Øjeblik, hvor den ærede Ordfører mindede mig om hin Arnold Winkelried, hvorom vi i vor Ungdom læste med Begejstring, som samlede alle Modstandernes Spyd i sit Bryst og saaledes frelste Fædrelandet. Senere have vi erfaret, at Arnold Winkelried overhovedet slet ikke har eksisteret, og det maa da trøste os, at hans Aand er genopstaaet i Fredericia. Dog, det var ogsaa kun et Øjeblik, at netop dette aktive Mod besjælede den ærede Ordførers Tale. Det forekommer mig, at største Delen af hans Tale mere vidnede om et passivt Mod, udtrykte det lidende Mod. Der kom efterhaanden noget af en Martyrglorie over det ærede Medlems ophøjede Pande. Han skildrede, hvorledes han og hans Parti havde været omgivet af Fristelser. De havde været udsatte for Fristelsen til at udskrive for faa Skatter, og de havde været udsatte for en endnu større Fristelse, Fristelsen til at udskrive disse Skatter hos dem, der have Pengene. Men de have modstaaet disse Fristelser. Saaledes var det afvekslende de Martyrer, der bleve berømte ved at modstaae Fristelser, og de Martyrer, der bleve berømte ved at gennemgaa store Lidelser, det ærede Medlem fremmanede. En Figur fra de sidste Aars Skuespil, som samler det ærede Medlem helt og holdent, er maaske den i den berømte Opera „Evangeliemanden“, hvor Hovedpersonen gennem alle Akter udtrykker sine Følelser i en skøn Arie over Motivet: Salige de, som uskyldigt lide for Retfærdighedens Skyld. Dog, alle disse ophøjede Følelser, som vel maa henregnes til det politiske, høre, som den højtærede Formand har udtalt, nærmest hen under tredie Behandling, og alt, hvad der i øvrigt staar i Forbindelse med disse Lovforslags Hovedindhold i Skattesystemet, Spørgsmaalet om Nødvendigheden eller ikke Nødvendigheden af at opkræve saa store Beløb, som her er foreslaaet, — Omtalen af alt dette skal jeg efter den højtærede Formands Anmodning udskyde til tredie